

A woman with brown hair, wearing a light blue and gold historical dress, is shown in profile, looking towards a large stone castle perched on a hill. The scene is set in a lush, green landscape with trees and a clear sky. Two birds are flying in the sky. The title 'MEZI DVĚMA SRDCI' is written in large, white, serif capital letters across the bottom half of the image. The author's name 'LUCIE KUNEŠOVÁ' is written in smaller, purple, serif capital letters above the title.

LUCIE
KUNEŠOVÁ

MEZI
DVĚMA
SRDCI

Mezi dvěma srdci

Vyšlo také v tištěné verzi

Lucie Kunešová

Mezi dvěma srdci – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LUCIE
KUNEŠOVÁ

MEZI
DVĚMA
SRDCI

Copyright © Lucie Kunešová, 2025
Cover Illustrations © Midjourney a Depositphotos
Cover design © Miroslav Ferdinand, 2025

Odpovědná redaktorka: Dagmar Pilařová
Jazyková korektura: Mgr. Erika Hanáčková

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025
www.fortunalibri.cz

První vydání

Tato kniha je fikce.
Jména, postavy, místa a události jsou výsledkem
autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému
nebo přenášena v jakémkoliv formě ani elektronickými,
mechanickými, kopírovacími, nahrávacími
a jinými prostředky bez předchozího
souhlasu majitele práv.

BN: 149148/02

ISBN tištěné verze 978-80-7546-696-9
ISBN e-knihy 978-80-7546-700-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-701-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-702-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Věnování

Babičce a dědovi

*Za všechny ty společné roky strávené v kraji,
který jsem si díky vám zamilovala,
a kde se tento příběh odehrává.*

Kapitola 1

VIKTORIE

Květen 1750

Číše pomalu padala. Pokusila jsem se ji zachytit, ale prsty se mi po ní svezly a já už nedokázala zabránit katastrofě. Tmavě rudá tekutina vyšpláchla, rozlila se po stole a začala se vpíjet do drahého brokátového ubrusu. Hlasitě jsem se nadechla a vytřeštila oči na tu spoušť. Hučení v hlavě jako by zesílilo a čas kolem se zastavil.

Rozhostilo se ticho.

Pohledy všech přítomných u stolu se obrátily stejným směrem. Mým směrem. Sklopila jsem hlavu a nedokázala se na nikoho z nich ani podívat. Otcovy prsty pevně sevřely stříbrnou vidličku. Tohle byla jeho nejhorší noční můra.

Roztřeseně jsem uchopila ubrousek a snažila se zachránit tu spoušť před sebou. Ale má snaha byla marná. Víno už pohltit ubrus, který měl teď skoro stejnou barvu jako mé tváře.

„Viktorie!“ zafuněl otec ztěžka mé jméno. Nic jiného už ani říkat nemusel.

„Omlouvám se,“ šeptla jsem tiše, jak jen mi to suché hrdlo dovolilo. Ach Bože. Tohle se vůbec nemělo stát...

Otec mě z protější strany stolu propaloval přísným pohledem. *Neobstála jsem.*

Zrovna v tuhle chvíli byl převrhnutý pohár vína to poslední, co jsem potřebovala. V sázce byla má budoucnost. Po

krku mi stekla krůpěj potu, kterou vzápětí pohltil límec šatů. Bylo horko. Dlaně se mi potily a já se všemožně snažila zakrýt jejich třes. Příliš utažený korzet škrtil, že jsem stěží dýchala. Těsnější sešněrování mi mělo pomoci udělat co nejlepší dojem, ale teď bylo k ničemu.

Okamžitě přispěchal lokaj, aby tu spoušť uklidil a dolil mi nové víno. Opatrně jsem se po něm natáhla, abych svlažila suché hrdlo. Nejraději bych se propadla do země. Kéž bych alespoň mohla opustit tuhle honosnou jídelnu. Jenže dnešní slavnostní oběd se konal na počest našeho příjezdu na Konopiště. Takže má nepřítomnost by byla vzhledem k našemu hostiteli naprosto nepřipustná.

„Tenhle ubrus kdysi dostala má žena věnem,“ poznamenal kníže rozladěn mým nemotorným počínáním.

„Matka ho stejně nikdy neměla v oblíbě,“ pokoušel se Sebastián zmírnit jeho nelibost. Povzbudivě se na mě usmál, abych se necítila tak hrozně. Jeho oči byly jako temné pohlazení. Plály mu v nich tisíce plamínků a vyjímaly se jako noční obloha.

Sebastián... Dědičný princ. Nejstarší syn knížete Štěpána Larmonského. A můj budoucí snoubenec. Tedy možná. Moje neohrabanost mohla vše zmařit.

Otec mě už od našeho příjezdu neustále probodával přísným pohledem. Vyžadoval, abych se chovala podle jeho představ. Až příliš mu na zasnoubení záleželo. Jako hrabě po svazku s knížecí rodinou přímo dychtil. Když se vzdal naděje, že mu matka ke třem dcerám porodí syna, upnul se na mě. Chtěl, abych byla naprosto dokonalá a dělala rodině dobré jméno. Jenže mě tím až příliš dusil.

„Cesta sem proběhla v poklidu, děkujeme za optání,“ odpověděla na původně položenou otázku namísto mě Eleonora uvolněně. Tím na sebe strhla pozornost ostatních a já měla pocit, že se v místnosti dá zase normálně dýchat.

Má sestra vždy uměla vycítit, kdy jsem potřebovala pomoc. Byla téměř jako mé dvojče. Když jsem se narodila já, otcova

touha po synovi ještě zesílila, a tak matka brzy znovu otěhotněla. S Eleonorou nás od sebe díky tomu dělil pouhý rok.

„Přál bych si, aby se vám u nás na Konopišti líbilo,“ pokusil se Sebastián opět o konverzaci a já se zmohla jen na prosté přikývnutí. Stále jsem se nedokázala vzpamatovat z té potupy s vínem. Oběd sotva začal a já už jsem se předvedla jako největší nemotora.

„Ta zvěřinová paštika je opravdu vynikající, Vaše Jasnosti,“ cvrkala sladce matka, aby se knížeti záměrně vlichotila. Toho její poklona viditelně potěšila. Dokonce zapomněl na rozlité víno a dal se s ní do řeči.

Sklopila jsem pohled do talíře a nimrala se v něm. Obavami se mi stáhlo hrdlo, když jsem si představila, jak mi otec vše vyčte, až se ocitneme o samotě.

„Nechutná vám snad, komteso?“ Sebastiánův pohled mě pálil na tváři. Starostlivost, která se v něm odrážela, dělala situaci ještě potupnější. Bylo tu hrozné horko. *Nesmím omdlít!*

„Jistě,“ našla jsem svůj hlas ochraptělý rozpaky. Na krku mě šimrala volně spuštěná lokna a já lehce pohodila hlavou, abych ji usměrnila.

„Jistě chutná, nebo jistě nechutná?“ Naklonil hlavu, aby na mě lépe viděl.

Mohlo mi snad být ještě trapněji? To už neumím ani pořádně odpovědět?

„Jistě chutná,“ ujistila jsem ho a rychle si vložila sousto do úst, abych to dokázala.

„Otec jel včera na lov, aby zvěřina na dnešní hostinu byla co nejčerstvější.“ Usmál se a já rychle polkla, abych mohla odpovědět. Jenže sousto mi zaskočilo v krku a já se silně rozkašlala. Oči se mi z nedostatku vzduchu okamžitě zalily slzami. Sebastián se rychle natáhl pro víno, abych se napila. Naše první setkání snad už nemohlo být horší.

„Jste v pořádku?“ otázal se.

„Už ano. Ta paštika je opravdu výborná,“ sípala jsem a doufala, že se už nedopustím žádného dalšího poklesku.

„Počkejte, až dojde na bažanta na víně. Zaručuji vám, že takovou lahůdku jste ještě nejedla,“ snažil se, abych s ním zapředla hovor, ale já se na něj jen stěží dokázala podívat, jak jsem se styděla.

Otec nás bedlivě pozoroval. Jak jsem se měla za takových podmínek vůbec vzchopit? Než jsem stačila odpovědět, upoutala Sebastiánovu pozornost má nejmladší sestra Julie se svým hlasitým projevem.

Babička, která s námi také přijela, zaujatě probírala se Sebastiánovým mladším bratrem Tobiášem jakýsi obraz, o kterém jsem ani nikdy neslyšela. Tobiáš jako by byl Sebastiánův odraz. Stejně podmanivý úsměv, stejně uhrančivé oči, jen je neměl temné jako půlnoc, ale modré. Oba měli tmavě hnědé vlasy, ale zatímco Sebastiánovi končily lehce pod ušima, Tobiášovi splývaly téměř až na ramena. Sebastiánovy rysy se také zdály o něco ostřejší než ty Tobiášovy, ale přesto o nich bylo jen od pohledu snadné říct, že šlo o dva bratry.

„Že, Viktorie?“ odkašlal si otec a věnoval mi podrážděný pohled.

Zamrkala jsem a zmateně se otočila jeho směrem. „Ovšem, miluji harfu. Pevně věřím, že jednoho dne na ni zvládnou hrát stejně lehce jako na klavír,“ přitakala jsem a doufala, že těch několik zachycených slov mi pomohlo správně odhadnout položenou otázku. Soudě podle jeho zamračeného výrazu se tak nestalo.

Naštěstí se matka ujala slova a já se potupně opět soustředila na svůj talíř. Polévku se mi podařilo sníst mlčky, ale jakmile přinesli bažanta, Sebastián se na mě v očekávání otočil. Nejistě jsem se na něj usmála a pod jeho pohledem zakrojila.

„Nebeská mana,“ pokývala jsem uznale. Sebastián měl pravdu, opravdu to bylo výborné.

„Můj oblíbený pokrm,“ prohlásil a vložil si křehké maso do úst.

Sledovala jsem jeho pohybující se plné rty a pocítila jemné šimrání. Tvář měl pohlednou a choval se pozorně. Snažil se, ačkoli já ze sebe stěží dokázala vypravit pár slov. Byla jsem zvyklá na pozornost mužů, ale tohle bylo jiné. U ostatních jsem věděla, že je to pouze zdvořilý zájem, protože se všichni báli otce. Ten jim dával jasně najevo, že mě vychoval pro někoho lepšího.

Když pak kníže před rokem dokončil přestavbu Konopiště a nastěhoval se tam, otec se upnul na vidinu toho, že si jednoho dne vezmu Sebastiána. Celý rok se snažil knížeti vlichotit, až se mu to nedávno konečně podařilo. Nikdo z nás už ani nedoufal, že uspěje, protože jsem před pár týdny oslavila dvacáté první narozeniny, což už nebyl zrovna lichotivý věk pro svobodnou dívku. A chudák Eleonora musela s vdáváním počkat až po mně. Otec se bál, že by mě mohla zastínit.

Přejela jsem pohledem po zlatých tapetách až ke stropu a spatřila nádhernou malbu.

„Má to být alegorie na denní doby,“ promluvil znenadání Sebastián a já sebou trhla.

„Je moc hezká,“ vydechla jsem nad tou nádhrou.

„Dokončili ji teprve před nedávnem. Můžete v ní vidět ráno s probouzející se Ariadnou, den symbolizuje Zeus, večer Poseidon a noc ztělesňuje samotný Dionýsos.“ Sebastián ukazoval ke stropu na jednotlivé části, o kterých právě hovořil.

„Úchvatné. Kdo ji maloval?“ přidala se k obdivování fresky i má matka.

„Známý plzeňský malíř, Julius Lux. Otec si jeho práce velmi považuje,“ odpověděl jí Tobiáš.

„Nemusel jsem na něj ani naléhat, abych ho přesvědčil,“ chvástal se spokojeně kníže, který nás zaslechl.

„A ten velký lustr je také okázalý,“ pokračovala matka v obdivování. Ona to ani jinak neuměla. Já se nikdy nedokázala ostatním podbízet tak, jako to dělávala ona.

„Sám jsem ho vybíral. Je z pravého křišťálu,“ usmál se kníže a tvářil se spokojeně, že tím na nás udělal dojem.

Jakmile byly naše dezertní talíře prázdné, ulevilo se mi, že oběd skončil. Těšila jsem se, až otec přestane hodnotit každé mé slovo a pohyb a já se trochu uvolním. Rozešli jsme se do svých komnat, abychom si před odpolední procházkou v zahradě odpočinuli. Jenže mému odpočinku nebylo dáno.

Dveře se hlasitě rozletěly. Leknutím se mi málem zastavilo srdce. Na prahu stál otec s tvrdým výrazem.

„Vážně nás chceš takhle znemožnit?“ Jako by najednou vysál veškerý vzduch z místnosti. Nebylo kam uniknout.

Vztekle za sebou zabouchl a hnal se ke mně. „Toužíš snad prožít zbytek života v klášteře?“

„Ne, otče.“ Tuhle výhrůžku jsem od něj už několikrát slyšela, ale dnes zněla o dost zlověstněji.

„Tak co to mělo teda před chvílí znamenat?!“ Popadl mě za nadloktí a já se mu marně snažila vysmeknout. Jeho prsty se mi zaryly do kůže.

„Ne-ne-nebylo to schválně!“ koktala jsem a odvrátila zrak, abych nemusela čelit jeho rozhněvanému výrazu.

Prudce mi trhl rukou. „Dívej se na mě, když s tebou mluvím!“ zasyčel a já se neodvážila neposlechnout. „Odpoledne budeš okouzlující a běda ti, jestli ne. Dojednat s knížetem tenhle sňatek mi trvalo celý rok a nepřipustím, aby veškerá má snaha přišla vniveč! Vhodnějšího manžela v okolí už ne-najdeme, tak se podle toho taky chovej.“

„Jistě, otče.“ Snažila jsem se nesesypat. Za ty dlouhé roky bych už mohla být na ty neustálé výpady zvyklá, ale opak byl pravdou.

„Jestli to pokazíš, dám tě za ženu prvnímu žebrákovi, kterého potkám.“ Jeho stisk zesílil. „To, že je zasnoubení dojednané, ještě nic neznamená. Pokud by tě Sebastián vyhodnotil jako špatnou snoubenku, může požádat knížete, aby od naší dohody ustoupil.“

Zavrtěla jsem prudce hlavou: „Nezklamu tě.“ Hlas se mi zachvěl, ale nebylo to nic proti tomu, jak jsem se třásla uvnitř.

„Měj na paměti, že pokud tě odmítne, nikdo jiný už tě po takové potupě možná ani nebude chtít a skončíš jako stará panna.“ Prudce mě pustil a odešel.

Korzet pod mým ostrým nádechem zavrzal. Nesměla jsem připustit, abych ztratila Sebastiánovu přízeň. Byl má jediná cesta ke svobodě.

Kapitola 2

ELEONORA

Namísto odpočinku jsem se vydala za Viktorií. Ani mě nepřekvapilo, že mě ve dveřích minul otec.

„Zase tě dusil?“ Objala jsem roztřesenou Viktorii. Kéž bych pro ni mohla udělat víc. „To kvůli tomu vínu?“

Viktorie se posadila do křesla u okna a složila ruce do klína. „Takhle se znemožnit hned při příjezdu,“ vydechla zoufale a žmolala mezi prsty kapesníček, kterým otírala slzy.

Rozhlédla jsem se po její ložnici. Vypadala podobně jako ta má. Hlavní dominantou byla zlatem zdobená postel, vyřezávaná z těžkého dřeva, s pohodlnou matrací. Před ní stála lenoška s nadýchanými polštářky a polstrováním ladícím s tapetami okrové barvy v podobném vzoru. Velké zrcadlo odráželo světlo a činilo tak celou ložnici dostatečně prosluněnou. Dvě křesla, malý stolek s květinou, bohatě zdobený koberec a toaletní stolek doplňovaly celek tak, že pokoj působil přívětivě a útulně.

„Trápí tě víc hněv otce, nebo to, co si o tobě myslí Sebastián?“ Posadila jsem se naproti ní a sledovala, jak se konečně trochu usmála.

„Myslím, že Sebastián.“ Zrůžověly jí tváře. „Nečekala jsem, že bude až tak milý. Bála jsem se, jestli není trochu náfuka, když je to budoucí kníže, ale líbí se mi.“

„Nezlobil se na tebe. Zaujala jsi ho na první pohled, to se nedalo přehlédnout. Nemusíš se ničeho bát.“ Chytila jsem ji

za roztřesenou ruku a ona mě lehce stiskla. Na to, že byl teplý květnový den, ji měla úplně studenou.

Tušila jsem, že potřebovala mou podporu. Také by za mnou přišla, abych se necítila po takovém dni mizerně. Na našem vztahu bylo krásné to, že i beze slov jsme věděly, co si ta druhá myslí a co cítí. Byla mou nejbližší přítelkyní. V dětství jsem na sebe často brala její různé prohřešky a chránila ji tak před otcem. Já pro něj nebyla tak důležitá, takže mi spousta věcí prošla. Zatímco u Viktorie ho dokázal rozlítit k nepřičetnosti sebemenší detail, jako bylo například chybné držení vějíře, čehož bych si já ani nevšimla.

„Otec na mě pořád zíral. A po tom víně jsem ani nedokázala Sebastiánovi pořádně odpovědět.“ Protočila oči a místo s kapesníkem si začala smutně pohrávat s náramkem, který se jí houpal na ruce.

„Jestli to někdo zvládne, pak jsi to ty,“ povzbudila jsem ji, abych jí dodala odvahy. „Jakmile se za Sebastiána provdáš, ten tlak zmizí. Otec dosáhne výhodného sňatku, ke kterému tě celý život vedl, a ty se už nebudeš muset ničeho bát. Zkus požádat babičku, jestli by nemohla otce zabavit, aby vás nechal na pokoji. Pak by sis se Sebastiánem jistě zvládla promluvit ve větším klidu.“

„Dobrý nápad,“ ožila Viktorie s novou nadějí a já ji s klidem v srdci konečně mohla nechat odpočinout.

Odebrala jsem se k sobě a přemítala, jak vyplním volný čas. Má komorná Běla za mé nepřítomnosti otevřela okno dokořán, aby dovnitř proudil svěží jarní vzduch. Přešla jsem k oknu a zhluboka se nadechla. Bylo sice teprve jaro, ale přesto dnes slunce páliло jako za letních dní. Popadla jsem slunečník a rozhodla se namísto odpočinku projít.

Příroda vstoupila do svého nejkrásnějšího rozpuku. Kam jen oko dohlédlo, bylo všude plno květin a svěží zeleně. Obdivovala jsem dokonale upravené zahrady, prohlédla si rybník pod zámkem a prošla se vonícím květinovým záhonem.

Lehce jsem přejela prsty po jemných květech, utrhla si růži a posadila se s ní do stínu na nedalekou lavičku. Přičichla jsem k jejímu květu, zavřela oči a užívala si cvrlikání ptáků z větví blízkého stromu.

„Nádherné místo, vidíte,“ ozvalo se mi tiše za zády, až jsem málem leknutím růži upustila.

Ohlédla jsem se a spatřila Sebastiána. Seděl v trávě a opíral se o kmen mohutného stromu.

„Moc se omlouvám, vědět, že jste tu, nikdy bych se neodvážila vás rušit.“ Do tváře se mi nahrnula horkost a prudce jsem vstala, abych nás neuvedla do řečí.

„Neodcházejte prosím. Budu rád za milou společnost. Nejsme tu příliš na očích, nikdo si nás nevšimne,“ požádal mě a pokynul rukou k lavičce, abych se opět posadila.

Obezřetně jsem se rozhlédla, ale nikdo kromě nás v dohledu nebyl. S mírným zaváháním jsem znovu dosedla. O čem s ním mám vůbec hovořit? Vždyť ho ani neznám. S Viktorií jsme Sebastiána do dnešního dne spatřily jen dvakrát, ale nikdy neměly tu čest s ním mluvit. Poprvé se tak stalo až dnes u oběda.

„Proč se tu schováváte?“ odvážila jsem se ho zeptat, abych prolomila nepříjemné mlčení, které se mezi námi rozhostilo, a odložila slunečník.

„Rád sem chodím přemýšlet.“ Poposedl si, aby mi lépe viděl do tváře. „Přes keře nejsem vidět a kmen stromu roste nakřivo, že se o něj dá pohodlně opřít.“ Svým rozverným výrazem měl dost daleko do upjatého a namyšleného šlechtice, kterým by ve svém postavení mohl být.

„Nerada bych vás vyrušila, pokud jste tu rozjímal o něčem důležitém.“ Pořád jsem se cítila zvláště nesvá.

„Zrovna jsem přemýšlel o vaší sestře,“ zvažněl a nepatrně sklopil hlavu. „Řekněte mi, netrápí ji naše nadcházející zasnubý?“

„Vůbec ne, právě naopak,“ ujistila jsem ho možná až příliš horlivě. Nesměl o Viktorii ani na okamžik pochybovat. „Dala vám snad nějaký důvod k pochybnostem?“

„U oběda byla tak tichá a zdálo se mi, jako by se něčím trápila.“ Zamyšleně si pohrával se suchou větvičkou a odlamoval z ní malé části.

„Uvidíte sám, že se brzy uvolní a pookřeje, dejte jí jen čas,“ pokoušela jsem se ho upokojit.

„Nerad bych, aby byla kvůli našim zasnubám zasmušilá. Napadlo mě...“ Rozpačitě se odmlčel. Než se odhodlal pokračovat, nejprve se zhluboka nadechl. „Napadlo mě, jestli už její srdce třeba nepatří někomu jinému,“ vyjádřil Sebastián nahlas své obavy.

„Mohu vás ujistit, že její oddanost patří jen vám a žádný jiný muž v jejím životě není.“ Jeho myšlenky mě překvapily, ale nechtěla jsem před ním otce hned znevažovat.

Sebastián se uvolnil. „Omlouvám se, jestli jsem vás tím uvedl do rozpaků nebo nějak pohoršil. Potřeboval jsem se jen ujistit, že se mnou nebude nešťastná.“

Z hovoru nás vyrušilo hlasité bzučení. V růži, kterou jsem svírala, našel zalíbení jeden z čmeláků, kterých byly právě v tomto období v zahradě spousty. S úlekem jsem se po něm ohnala. On se ale nenechal odradit a neustále kolem mě kroužil. Ihned se mi vybavila vzpomínka na Julii, která jako malá na jednoho stoupla a pak se několik dní trápila s opuchlou bolavou nohou. Tak jsem rozhodně nechtěla dopadnout a marně se ho snažila v panice odehnat.

„Nebojte se, to je jen čmelák, ten vám neublíží.“ Sebastián okamžitě přispěchal, aby mi pomohl. Bzučení nabíralo na intenzitě a já vyděšeně mávala růží kolem hlavy. Jeden z trnů se mi při tom zabodl do prstu.

„Au,“ sykla jsem a upustila květinu do klína. Na bílé rukavičce se objevila drobná krůpěj krve.

Sebastiánovi se konečně podařilo čmeláka odehnat.

„Ukažte, podívám se na to.“ Klekl si, vzal mě za ruku a jemně mi stáhl rukavičku.

„To nic není.“ Zarděla jsem se a pokusila se mu vyvléknout.

Sebastián mě ale nenechal a pevně mou ruku sevřel v té své. Vytáhl z kabátce kapesník s monogramem a jemně s ním přešel po prstu, kde ulpěly poslední stopy krve.

Cítila jsem se nepatřičně. Přesto ale jeho dotek nebyl nepříjemný. Byl tak blízko, že by mi stačilo jen natáhnout ruku a zabořila bych mu ji do vlasů.

Jako by vycítil, že si ho prohlížím, zvedl hlavu a naše pohledy se setkaly.

„Máte nádherné oči,“ složil mi poklonu. „Takhle jasně zelené jsem ještě neviděl.“

Tváře mi už doslova hořely. Jeho pohled nabíral na intenzitě a já se od něj nedokázala odtrhnout.

„Omlouvám se, neměl jsem... Nechal jsem se unést.“ Nejistě se usmál a vstal.

„Asi bychom raději měli jít.“ Natáhla jsem si zpět rukavičku a také se zvedla.

Růže se mi skutálela po široké sukni a skončila na zemi. Sebastián se pro ni ohnul a zvedl ji. Opatrně jsem si ji od něj vzala a dávala pozor, abych se znovu nepopíchala. Mé rozpačky snad už nemohly být větší.

Kapitola 3

VIKTORIE

„Povězte knížeti také o tom jelenovi s mohutným paroží, co jste ho nedávno skolil,“ vybídla Eleonora otce a nenápadně na mě mrkla. Schválně odvedla otcovu pozornost, aby mi dopřála trochu soukromí. Přidržela jsem si sukni a dávala pozor, abych si při sestupu na dolní zahradní terasu nepřišlápla šaty. Líbila se mi členitost zdejší zahrady, kterou ta naše postrádala.

Záměrně jsem se zastavila a ohlédla se, abych se podívala na zámek za námi. Dlouhou řadu oken rámovaly otevřené okenice, které svou tmavostí tvořily kontrast se světlými zdmi. Zámek měl několik pater a vysokou střechu, která svou barvou ladila s okenicemi. Nejvýraznějším prvkem však byla vysoká věž, kterou zachoval kníže z dřívějších dob, kdy mělo Konopiště sloužit především k obraně a odkud jistě musel být krásný výhled do okolí.

„Vypadá tak majestátně,“ zhodnotila jsem uznale a nejistě se ohlédla po Sebastiánovi.

„Omlouvám se, co jste to říkala?“ Zamrkal zmateně a přestal pozorovat skupinku před námi, která se pomalu vzdalovala. *Neposlouchal mě...*

Trpělivě jsem mu svá slova zopakovala. Pořád jsem však měla na paměti otcovy rady, které mi cestou na Konopiště stále opakoval.

Bud' pokorná, muži mají rádi ženy, které je poslouchají. Nechtějí se s nimi hádat nebo znát jejich názory. Chtějí takové ženy, aby je mohli snadno ovládat. Ty, které jim budou pomáhat získat vyšší společenskou prestiž. Musíš být dokonalá. Klop cudně oči a dej mu najevo, že to on je tady pánem. Dopřej mu pocit mužnosti. Tím si ho získáš. Nemusíš tě milovat, stačí, když s tebou bude spokojený. Nic víc od něj nežáděj.

„Otec nechal na jižní straně úplně zasypat příkop a přistavět terasy tak, aby celkový vzhled více odpovídal moderním francouzským zámkům a pozbyl tím svůj ráz pevnosti,“ vysvětloval mi Sebastián potěšen mým zájmem o zámek, který se měl jednoho dne stát mým novým domovem.

„Působivé,“ nenapadalo mě, co lepšího na jeho slova odpovědět. Stáli jsme tam v rozpačitém tichu. Sebastián se ohlédl po ostatních. Chtěla jsem mu vyhovět, a tak jsem se pomalu vydala za nimi. Štěrk na cestě tiše křupal s každým naším krokem. Upírala jsem oči před sebe a snažila se uklidnit. *Proč mlčí? U oběda si přece chtěl povídat. Musím něco říct!*

„Dnes je tak nádherný den.“ *Vážně mě napadlo nic lepšího?* Po očku jsem ho pozorovala a snažila se nevnímat jemné rozechvění, které mi pohled na něj způsoboval.

Sebastián zamyšleně hleděl do dálky. „Přiznám se, že já mám raději podzim. Líbí se mi, jak příroda ožije všemi barvami,“ odpověděl a já se okamžitě zastyděla. Měla bych přece sdílet jeho názory a podporovat ho v nich.

„Podzim je... také je velice úchvatný,“ vysoukala jsem ze sebe a cítila se úplně v křeči. Další nezdar nepřipadal v úvahu. Otec chtěl, abych byla dokonalá. Musím být dokonalá! „Na podzim není takové horko, vidíte.“ Hlas mi ovládala nejistota. Trásl se jako osiky ve větru.

Sebastián nakrčil obočí a ohlédl se po mně. „To také.“

Opět mezi námi zavládlo ticho. Odhrnula jsem si pramen vlasů z obličej, který tam shodil hravý vánek.

„Takže vy máte ráda jaro?“ pokusil se Sebastián zachránit hovor, ale sám najednou vypadal napjatě.

„Já miluji jaro, všude je plno květin a zvířata mají mláďátka. Minulý týden se nám na Jemništi narodila dvě hříbata. Páni, to bylo něco tak úžasného!“ ozvalo se těsně za námi.

Trhla jsem sebou. Julie. Vmísila se mezi mě a Sebastiána. Naše soukromá chvíle byla pryč.

„Vy jste byla u toho, když klisna rodila?“ zaujala ho její slova.

Julie na chvíli zaváhala. Sebastián si toho nevšiml, ale já ano.

„Ano, šla jsem zrovna kolem a ze stájí se ozýval zvláštní povyk,“ spustila své vyprávění a já jako bych najednou byla vzduch. Všechna pozornost patřila jen jí.

„A to se obě narodila stejné klisně?“ Narození hříběte pro něj bylo zřejmě zajímavější než hovory o počasí. Ohlédl jsem se po Eleonoře, ale ta byla zrovna ponořená do rozhovoru s Tobiášem a nás si nevšimla. Byla jsem pro Sebastiána vůbec zajímavá?

„Kdepak. Každé hříbě má jinou matku. Narodila se tři dny po sobě.“ Julie se rozpovídala. Proti ní jsem neměla šanci. Julie vynikala ve společnosti a svým projevem zastínila každou vychovanou dámu, ačkoli jí bylo šestnáct a už dávno se očekávalo, že se alespoň trochu umírní. Divila jsem se, že jí to otec toleruje, jenže Julie byla matčina oblíbenkyně a ta na ni nedala dopustit. Dokonce jí trpěli i to věčné potulování po stáji, místo aby se učila hrát na klavír.

„Také máte ráda koně jako vaše sestra?“ Sebastián upřel svou pozornost zpět ke mně. *Opravdu ho má odpověď zajímala?*

„Otec nás všechny odmalička vedl k lásce ke koním. On sám v nich našel zalíbení a jeho stáj je plná prvotřídních kusů. Já z nich však mám velký respekt.“

Otec si všiml, že jsme pozadu a rozhodl se na nás s ostatními počkat. Bylo na něm znát, že se mu příliš nezamlouvalo

ztratit nás z doslechu. Potřeboval mít nade mnou neustále kontrolu.

Julie se od nás brzy odpojila. Sebastián čas od času něco ze zdvořilosti prohodil, ale já mu odpovídala přesně tak, jak to očekával otec. Se vším jsem souhlasila a snažila se být spíše tichá a klidná, ačkoli jsem cítila všechno jen ne klid.

Sebastián pozoroval svého bratra Tobiáše krácejícího před námi ve společnosti Eleonory. Tiše spolu hovořili a co chvíli se společně rozesmáli. Záviděla jsem jí tu bezstarostnost, zatímco já neustále trnula hrůzou, že udělám sebemenší chybu.

Vzhledově jsme si byly s Eleonorou vcelku podobné, stejně jako Sebastián s Tobiášem. Obě jsme po matce zdědily hnědé vlasy, jen Eleonora je měla o několik odstínů tmavší. Ani výškou jsme se příliš nelišily, ale má postava byla oproti Eleonořiným plným tvarům drobnější. Já dostala do vínku poměrně nevýrazné modré oči, zatímco Eleonora se pyšnila jasně zelenými, které působily naprosto podmanivě. Julie se nám také podobala, ale její tvář ještě úplně neztratila ty oblé dětské rysy. Zatímco můj a Eleonořin krok byl ladný, z Julie vyzařovala nespoutaná živelnost, kterou se nebála projevoval.

„Zdá se, že si rozumějí,“ pronesl zahloubaně Sebastián směrem k Tobiášovi a Eleonoře.

„To ano,“ přitakala jsem a způsobně sklopila oči k zemi. Prohlížela jsem si záhon plný různorodých květín překypující barvami.

„Povězte, jste si se svou sestrou blízké?“ zajímal se o Eleonoru, která se po nás ohlédla, aby se přesvědčila, jak si vedu. Její obličej rozzářil široký úsměv.

„Velmi. Je to má nejbližší přítelkyně,“ přikývla jsem a pevně svírala slunečník, abych na něj nepoklepávala prsty. Otec to bytostně nesnášel, a kdykoli mě u toho přistihl, velice hlasitě se proti tomu ohrazoval.

„Máte štěstí. My si s bratrem také bývali blízcí, i když je o celých šest let mladší, ale v poslední době jsme se odcizili. Mám takový dojem, že se něco muselo stát... Ale nechce mi nic říct. A čím víc naléhám, tím je odtažitější,“ povzdechl si Sebastián.

Nečekala jsem, že by se mi svěřil s něčím tak důvěrným. Konečně se naskytla příležitost, abych ho podpořila. Přesně jak rádil otec. Při myšlence na něj jsem se po něm ohlédla. Pod jeho podmračeným pohledem se mi stáhlo hrdlo. Slyšel nás, nebo ne? Jako bych ze sebe najednou nemohla vydat ani hlásku.

„Omlouvám se, neměl jsem vás tím zatěžovat,“ ozval se zklamaně Sebastián a já se konečně vymanila z otcova pohledu a nadechla se. Sebastián podmračeně sledoval Tobiašovy snahy zapůsobit na Eleonoru. Mé mlčení si vyložil jako nezájem.

„Ne, vůbec!“ vyjekla jsem spěšně. „Nijak mě nezatěžujete. Já jsem jen... přemýšlela o vašich slovech.“ *Jeden přešlap za druhým, výborně.* Nic nešlo podle plánu. Měla jsem být okouzlující. Sebastián mi právě projevil svou důvěru a já ji pošlapala jako suchou trávu.

„A k jakému závěru jste došla?“ poznamenal trochu pichlavě. Předstíral, že si prohlíží keře precizně zastřižené do různých tvarů. Ve tváři měl jasně vepsané zklamání.

„Věřím, že mezi vámi ještě může dojít ke smíření. Určitě v pravou chvíli odhalí, co ho tíží,“ vyhrkla jsem, abych napravila jeho mínění o mně. „Možná kdybyste se ho znovu zeptal a vysvětlil mu, že mu chcete jen pomoci...“

Sebastián pokýval hlavou. „Promyslím to.“

Ticho, které se mezi námi rozhostilo, jsem se už neodvážila narušit, abych nezpůsobila žádnou další pohromu.

* * *

Po procházce se všichni usadili ke stolku s občerstvením, které zahrnovalo i lákavě vypadající koláčky.

„Pojď se mnou,“ přikázal tiše otec a odtáhl mě dál od ostatních.

Jediný, kdo zachytil můj prosebný pohled, byla Julie. Ale ta mi nepomohla. Vždy se starala jen o sebe. Nepustila by se do střetu s otcem kvůli někomu jinému, než byla ona sama.

„Myslel jsem, že jsem ti vysvětlil dostatečně jasně, jak se máš chovat,“ procedil mezi zuby, abych ho slyšela jen já.

Horlivě jsem přikývla.

„Děláš naší rodině jen ostudu.“

„To není pravda, jen –“ pokusila jsem se bránit, ale nebylo mi to nic platné. Nechtěl to slyšet.

„Já jsem viděl, jak se tvářil,“ přerušil mě příkře a ohlédl se po ostatních, jestli nás nepozorují. „Kdybys dodržovala vše, co jsem se ti snažil tak pracně vštípit, dopadlo by to jinak.“

„Příště se budu více snažit,“ špitla jsem.

„To si piš, že budeš. Nemám nervy na to, abych ti sháněl jiného snoubence, pokud si jej nedokážeš udržet ani jediný den.“ Zkřivil pohoršeně tvář a výhrůžně mi zamával prstem před obličejem. „Mysli na to, až příště zase budeš pronášet hlouposti.“

Nechal mě tu stát samotnou a šel se připojit k ostatním. Rychle jsem zamrkala a setřela slzu, která se mi chtěla skutálet zpod víčka. Teď nebyl správný čas, abych se přestala ovládat. Musela jsem být dokonalá. Musela...

Kapitola 4

ELEONORA

Po tváři mě pohladil jemný vánek slibující teplou noc. Ještě více jsem se vyklonila z okna a rozhlížela se do krajiny, kterou halila do své temné náruče noc. Jako by lákala k večerní vycházce. Běla stále ještě nedorazila, aby mě odstrojila z večerních šatů, a tak mi nic nebránilo.

Nechala jsem otevřené okno, obešla mohutnou vyřezávanou postel a s rukou na klice se zarazila. Pohled mi sklouzl k nedalekému toaletnímu stolku plnému vlásenek, které jsem si hned po svém příchodu vytahala z vlasů. *Koho bych asi teď rozpuštěnými vlasy pohoršila? Netopýry?* Zatřásla jsem pobaveně hlavou a nechala své dlouhé tmavě hnědé lokny, aby se mi na zádech zavlnily. Bylo krátce před půlnocí a celý zámek se chystal ke spánku.

Prošla jsem chodbou, jejíž zdi zdobily obrazy plné neznámých lidí. Prohlížela jsem si je už při příjezdu. Usoudila jsem, že se bude zřejmě jednat o předky nebo vzdálené příbuzné. Nebo to mohly být portréty rodů, které tu dřív žily. Kníže zámek koupil už před léty, když se jeho předchozí majitel značně zadlužil a už se o něj nemohl dále starat. Avšak než se do něj nastěhoval, věnoval značný obnos na jeho přestavbu, která trvala několik let, zatímco on sám pobýval u královského dvora. Od otce jsem se dozvěděla, že to bylo dřív poměrně zanedbané sídlo. Teď ale po nějaké zanedbanosti nebylo ani památky.

Schody na konci chodby jsem sešla v tichosti především díky těžkému koberci a ocitla se tak před mohutnými dveřmi vedoucími na nádvoří. Vzala jsem za kliku a s potěšením zjistila, že zůstaly odemčené.

„Takhle pozdě byste se sama venku neměla potulovat, komteso,“ upozornil mě strážný na nádvoří, sotva jsem vyšla ven. Mou pozornost upoutal hlasitý smích, který vycházel z otevřených dveří nedaleko. Zhlédla jsem uvnitř několik strážných. Zřejmě tam byla strážnice. Podle hlaholu linoucího se odtamtud nebylo těžké odhadnout, že se tam dost popíjelo.

„Bude to jen krátká procházka,“ oznámila jsem mu a nechtěla se nechat zastavit.

„Pokud by se vám něco stalo, mohli bychom z toho mít nepříjemnosti.“ Otočil se na druhého strážného stojícího hned vedle. Ten mu pokýval na souhlas.

„Chcete mi snad říct, že v zámeckých zahradách není bezpečno?“ Povyřádla jsem obočí.

„Ne, to ne... Teda a-ano, je tam bezpečno,“ odpověděl strážný, zatímco se ohlédl na toho druhého, který nejistě přešlápl na místě.

„V tom případě se tedy nemusím ničeho bát.“ Vyrasila jsem vpřed a ještě na ně přes rameno zvolala: „Kdyby se mi mělo něco stát, budu hodně křičet.“ Prošla jsem branou a vykročila na měsícem osvětlenou cestu.

Hluk ze zbrojnice pomalu slábl, až utichl. Vydala jsem se z kopce dolů a zamířila si to ke břehu rybníka. Polekalo mě, když jsem za sebou uslyšela kroky, a prudce se otočila. Pohyboval se tam stín ve tvaru postavy. Někdo mě sledoval. *Měli strážní přece jen pravdu? Mohlo se mi něco stát?*

Raději jsem zrychlila, abych se mu ztratila a sešla z cesty. Tráva ztlumila hukl mých kroků. S přerývaným dechem jsem se vydala k nedalekému stromu. Za jeho kmen bych se mohla skrýt. Už jsem tam téměř byla. Ohlédla jsem se, jestli mě

stín stále sleduje, a kvůli tomu si nevšimla vystouplého kořene. Snažila jsem se najít ztracenou rovnováhu, ale bylo příliš pozdě. Svět se zhoupl a tělo letělo vpřed. Ani snaha něčeho se zachytit neměla úspěch. Trávník se rychle přibližoval a já jen tak tak stihla rukama zbrzdit pád.

Kroky za mnou se daly do běhu. V panice jsem zapomněla dýchat. Zmohla jsem se jen na to, abych se přetočila a viděla, jak se stín přibližuje. Výkřik, který by přivolal strážce, však z mých úst nevyšel. Nešlo to.

„Jste v pořádku, Eleonoro?“ vyjekl Sebastián. „Omlouvám se, nechtěl jsem vás vyděsit.“

Znovu se mi vrátil dech. Povolila jsem se v lokti, položila se do trávy a rozchechtala se. *Nic mi nehrozilo.*

„Očividně jste v pořádku, když je vám do smíchu.“ Uvolnil se a natáhl ruku, aby mi pomohl se zvednout, a já ji přijala. Byl o dobrou hlavu vyšší než já a rozverně si mě prohlížel.

„Tohle jste jako neviděl.“ Ukázala jsem na kořen a smála se sama sobě za svou bujnou představivost.

„Bohužel, nejsem slepý.“ Pokrčil rameny a za vážnou tvář schovával smích, který prozrazovaly jen cukající koutky jeho úst.

„Kde jste se tu vůbec vzal?“ vyzvídala jsem, když se mi povedlo uklidnit dech.

„Zřejmě jsem měl stejný nápad jako vy.“ Měsíční světlo v jeho pravém oku se na chvíli ztratilo, když na mě mrkl. „Ti dva strážní z vás byli úplně pať.“

Nevěřicně jsem zakroutila hlavou. „Špehujete mě snad?“

„To bych si nedovolil. Jen jsem chtěl před spaním ještě na chvilku ven. A pak vás spatřil stát na nádvoří, tak odhodlanou... Napadlo mě, že bychom se mohli projít společně,“ přednesl svou nabídku.

Vyděšeně jsem na něj pohlédla. „Nemohu s vámi jít sama. A ještě k tomu v noci,“ ohradila jsem se. Jako by nevěděl, co se sluší. „Kdyby to někdo zjistil...“

„Přece v sobě máte trochu odvahy, ne?“ Nadzvedl pobaveně obočí a pomalu se vydal zpět na cestu. Jeho zmínka o odvaze mi nedovolila odmítnout. Ačkoli ve mně byla malá dušička, vyrazila jsem s ním do temné noci.

„Nedaří se vám usnout?“ zeptal se, jakmile nás obklopilo ticho.

„Ještě jsem se o to nepokusila,“ narážela jsem na fakt, že jsme se s ostatními rozloučili teprve před krátkou chvílí. „Chtělo se mi jít ven,“ ušklíbla jsem se nad prostotou své odpovědi. „A proč nespíte vy?“

Sebastián potřásl hlavou. „Mám hlavu plnou nevíтанých myšlenek,“ přiznal se. „Doufal jsem, že mi na vzduchu bude lépe.“

„Chcete se o ně podělit?“ nabídla jsem mu a následovala ho k rybníku pod zámekem.

Noc byla příjemně teplá a ve vzduchu bylo cítit nadcházející léto. Opatrně jsem našlapovala, abych ve tmě nezakopla, a neustále se ohlížela, jestli nás někdo nevidí. Tohle noční dobrodružství by se stalo pro mou pověst naprosto zničující. Přesto na něm bylo něco vzrušujícího.

„Nemyslím, že by to bylo vhodné,“ odpověděl po chvíli rozmýšlení.

„Je to nevhodné víc než to, že jsme spolu sami a ještě k tomu potmě?“ Zasmála jsem se jeho ostýchavosti.

„Dostala jste mě,“ přiznal pobaveně, a pak opět zvázněl. „Vím, že jste si se svou sestrou blízké, nerad bych řekl něco, co by se vás mohlo dotknout.“

„Pořád to není v pořádku, že?“ dovtípila jsem se a přidržela si větev stromu, která mě málem šlehla do tváře.

„Je těžké to vysvětlit a vím, že jste mě už odpoledne přesvědčovala o jejích úmyslech. Jenže já se pořád nemohu zbavit dojmu, že je z našeho svazku nešťastná a pokouší se z něj vymanit.“ Zdálo se, jako by se za své myšlenky snad styděl.

„Co ve vás zanechalo takový dojem?“ Pokoušela jsem se mu porozumět. Nevysmát se mu za jeho pocity a naopak vysvětlit, proč se mýlí.

„Je to spousta maličkostí v jejím chování.“ Pokrčil rameny a nabídl mi ruku, abych nezakopla o nenápadný kořen, který nám stál v cestě.

„Jako například?“ vybídla jsem ho a pustila jeho ruku.

„Odpovídá dost ostýchavě. Jako by se mnou ani nechtěla hovořit. Po procházce si šla promluvit s vaším otcem stranou od ostatních. Nahněvaně od ní odešel a přísahal bych, že jsem zahlédl, jak si v tu chvíli setřela slzy.“ Hlasitě si povzdychl, ale tím jeho výčet nekončil. „Po zbytek dne se chovala ještě více odtaziťe a večer už neřekla téměř ani slovo. Jako by byla úplně napjatá a myšlenkami jinde.“

Byl vnímavý, ale vše si vykládal úplně jinak, než jak tomu bylo. Jenže přiznat mu pravdu by znamenalo uvést do nebláhného světa otce.

„Uvěříte mi, když vám povím, že něco se opravdu děje, ale s vámi to nemá nic společného?“ Pokusila jsem se o co největší upřímnost. On byl vůči mně také otevřený a já nechtěla lhát.

„To si jde vyložit různě,“ zapochyboval.

„Přísahám, že tu opravdu není jiný muž, který by si získal její náklonnost.“ Odolala jsem nutkání protočit oči.

Sebastián šel po břehu rybníka, dokud nás před zraky ostatních neukryly stíny stromů. „Můžete se posadit tady na pařez.“ Ukázal vedle sebe a sám se zatím posadil do trávy.

Okamžitě mě uchvátil nádherný výhled na měsícem osvětlenou hladinu. Z blízkého břehu se ozývalo kuňkání žab doplněné o cvrkot cvrčků. Jemný vánek si pohrával s listy, které se tiše třepotaly nad našimi hlavami.

„Mohl bych jí nějak pomoci?“ Utrhl dlouhé stéblo trávy a pohrával si s ním mezi prsty.

„Tím, že budete trpělivý.“ Nebylo jak mu lépe poradit.

„Uvidíte, že se to zlepší, jen co odjedeme.“ Kníže pozval Vik-

torii s babičkou, aby tu zůstaly, zatímco my se vrátíme domů na Jemniště.

„Budu se snažit, ačkoli nedostatek trpělivosti je jedna z mých neřestí,“ uchechl se.

„Jaké další neřesti máte?“ zajímalo mě.

„Neměl bych se spíše snažit je před vámi skrýt?“ podivil se mé otázce a zadíval se mi do očí.

Nenechala jsem se tím rozhodit a pohled mu opětovala. „Myslíte, že se vám podaří je utajit všechny?“

„V to upřímně doufám,“ rozesmál se. Konečně se uvolnil.

„Každý z nás má spoustu chyb. Nemusíte se za ty své stydět,“ pobídla jsem ho a začala si pohrávat s pramenem vlasů. Bylo zvláštní být před ním takto neupravená.

„Myslím, že můj otec se za mé nedostatky stydí mnohem víc než já sám.“ Zahodil zohýbané stéblo a utrl si nové. „Nejvíc ho rozčiluje, že jsem až do sedmadvaceti let dokázal vzdorovat jeho nátlaku, abych se oženil. A teď je to tady...“

„Já vždy měla to štěstí, že mě otec přehlížel.“

Za zády se mi ozval šramot a já s úlekem nadskočila. Žaludek se mi zhoupal a bušící srdce se snažilo vyskočit ven z těla. Rychle jsem vstala a udělala několik kroků dál od Sebastiána. Zachránit mou pověst by to ale stejně nijak nepomohlo. Snažila jsem se zahlédnout jakýkoli pohyb a modlila se ke všem svatým. Jestli nás tu někdo viděl a roznese se to po zámku, budu ztracená. Šramot se ozval znovu a já vyjekla. Najednou se za stromem objevila chlupatá koule.

Sebastián se ušklíbl. „Snad byste se nebála zajíce.“

Zaplavila mě slastná úleva.

„Lekla jsem se, že nás tu někdo našel. Vy byste z toho hladce vyklouzl, proto jste tak klidný a je vám to jedno,“ odsekla jsem mu. Neměla jsem se vůbec nechat přemluvit. Co jsem si to jen myslela? Vždyť ho ani neznám. „Byla chyba sem s vámi jít.“

„To si opravdu myslíte, že bych byl tak bezcitný? Nechci vás dostat do potíží. Doufal jsem, že bychom si mohli promluvit

o vaší sestře. Co má ráda nebo co by jí udělalo radost. Mám dojem, že se mi snaží namluvit, že má ráda totéž co já, ale já bych chtěl poznat přímo ji,“ rozčiloval se nad svým obviněním, zvedl několik kamínků a mrštil s nimi do rybníka. Temperament se mu rozhodně nedal upřít. „Chci se svou ženou žít a ne jen vedle ní přežívat. Copak chci tak moc?“

„Tišeji,“ napomenula jsem ho a rozhlédla se.

Sebastián přešel do naléhavého šepotu. „Znáte ji nejlépe ze všech, když jste si tak blízké. Kdo jiný mi může pomoci než právě vy?“

Jeho upřímná prosba o pomoc mě obměkčila a já se znovu posadila. „Zapřísahám vás, jestli jí to někdy prozradíte, tak vás po své smrti přijdu osobně strašit. Ona s vámi rozhodně nechce přežívat. Není tak těžké si všimnout, že má o vás jako o muže zájem. Neztracujte ji hned po prvním dni.“

Sebastián překvapeně zamrkal a jeho výraz ztratil část té tvrdohlavé naléhavosti. „Nehodlám ji po jediném dni ztratit, chci se s ní jen sblížit.“ Měsíc se mu zrcadlil v temných očích, jako by odkrýval jeho duši.

Ulevilo se mi. Tohle byla cesta, kterou si musel projít sám, ale já mu mohla pomoci najít směr. A pro Viktorii a její štěstí jsem byla ochotna udělat cokoli. Klidně se potají sejít s jejím snoubencem a ukázat mu, jaká doopravdy je.

Kapitola 5

VIKTORIE

„A zde se nachází lovecký salonek. Můj otec tu často hostí své přátele,“ pronesl Sebastián a zavřel za námi těžké vyřezávané dveře.

Při dnešní prohlídce zámku se k nám jako garde přidaly matka s babičkou. Otec měl ještě nějaká obchodní jednání s knížetem a Eleonora s Julií nám chtěly dopřát trochu soukromí, abychom se se Sebastiánem lépe poznali, když na mě konečně otec nemohl dohlížet. Zatímco babička si udržovala taktní odstup, matka Sebastiánů neustále zasypávala otázkami.

„Překrásná sbírka. To vše ulovil váš otec, nebo jste některou z trofejí skolil i vy?“ obdivovala na stěnách pověšené hlavy zvířat, jejichž pohledy byly ledově prázdné. Celému salonku dominovala hlava jelena s mohutným paroží.

„Tyhle všechny ulovil otec a je na ně také náležitě pyšný,“ ušklíbl se sotva znatelně Sebastián a mně nešla jistá dávka ironie. Kníže se před přáteli očividně rád chlubil svými schopnostmi.

Zatímco matka obdivovala trofeje, osmělila jsem se a tiše se obrátila k Sebastiánovi. „Máte někde na zámku vystavené i své úlovky?“

„Samozřejmě, jakmile na ně narazíme, rád vám je ukážu,“ usmál se potěšen svým zájmem. „Otec si honitby na našem

panství pečlivě udržuje. Stará se, aby lesy byly plné dobře živené zvěře. Díky tomu jsme naprosto soběstační, co se týče masa, které se nám dostává na stůl.“

„Váš otec je opravdu schopný muž,“ pokývala matka uznale. Její snahy o neustálé lichocení byly úsměvné. Naoko se dokázala nadchnout absolutně pro cokoli. Potlačila jsem úšklebek a raději se jen mile usmála.

„A tudy se dostaneme ke schodům, které vedou do naší zámecké kaple,“ pokynul nám Sebastián, abychom věděli, kudy máme jít.

„Na kapli tu jsou nezvykle nízké stropy,“ zhodnotila babička, jakmile jsme vstoupili dovnitř.

„Předchozím majitelům se to zdálo jako zbytečné plýtvání prostorem. Nechali strop snížit a vytvořili nad kaplí rozsáhlou zbrojnici.“ Sebastián měl o zámku obsáhlé znalosti. Dokázal nám poskytnout mnoho informací, které jako dědic tohoto sídla samozřejmě znal.

Přejela jsem prsty po jedné z lavic a přešla až k oltáři. Nečekaně se otevřely dveře sakristie a dovnitř vešel Tobiáš následován dvěma služkami, které se nevhodně hihňaly, a čelil našim překvapeným pohledům.

„Netušil jsem, že tu někdo bude,“ prohlásil kysele Tobiáš a ohlédl se po své společnosti. Obě služby si uvědomovaly nepatřičnost situace, do které se dostaly, a s hlubokou úklonou urychleně opustily kapli.

„Omluvíte mě na okamžik?“ naklonil se ke mně Sebastián a mně se zadrhl dech v hrdle. Byl tak blízko a jeho tichý hlas ve mně rozvířil učiněnou bouři.

„Samozřejmě,“ vydechla jsem a pozorovala ho, jak strčil Tobiáše zpět do sakristie a zabouchl za nimi dveře, aby měli soukromí.

Předstírala jsem, že si prohlížím oltář, ale nebylo těžké zpoza dveří zaslechnout jejich hlasy.

„Nemusím ti vůbec nic vysvětlovat,“ rozčiloval se Tobiáš.

Ohlédla jsem se po matce, která s babičkou obdivovala obrazy svatých na stěnách. Obě se tvářily, jako by Sebastiána s Tobiášem neslyšely.

„Takhle znesvěcovat kapli! Víš, jak teď před nimi vypadáš?“ řekl mu Sebastián. I když jsem na ně neviděla, cítila jsem mezi nimi silné napětí.

„Co je mi po tom? Je to tvá snoubenka, ne má.“ Ironie v jeho hlase už nemohla být zřetelnější.

Sebastián zvýšil hlas. „Jenže ty kazíš pověst celé rodiny, nejen svou.“

Matka s babičkou se zvědavě ohlédly směrem ke dveřím, u kterých jsem stála. Já ovšem raději předstírala, že si zaujatě prohlížím sochu na podstavci, než abych jim pohled opětovala.

„Kdyby sis mě konečně přestal všímat, ušetřil by sis spoustu nervů,“ odsekl mu Tobiáš.

„Řekneš mi už, co se s tebou děje?“ Vztek byl najednou ten tam a nahradila ho starostlivost.

„Proč si myslíš, že se se mnou vůbec něco děje? Napadlo tě vůbec někdy, že ses změnil ty, a ne já?“ odbyl Tobiáš Sebastiánovu snahu o smíření ledovým hlasem.

„Tobiáši, nezahrávej si se mnou, nebo půjdu za otcem a –“

„A co?“ přerušil Sebastiána jeho bratr. „Nedělám nic zakázaného.“

„Poslední dobou se taháš s každou, která ti zrovna přijde pod ruku, a to značně viditelně. Kdybys alespoň respektoval nějakou morálku...“

„Zato ty jí máš až přehršel, že? Vzorný syn, který vždy jedná ve jménu rodiny. Až na tu malou drobnost, že ses vlastně dlouhá léta nechtěl ženit. Jinak jsi naprosto dokonalý,“ odvětil pohrdavě Tobiáš a jeho hlas byl plný hořkosti. „Celý život jsem v tvém stínu. Nikdy mi to nevadilo. Naopak. Ale já nechci skončit jako ty. Chci od života víc než jen být poslušný vůči rodině.“ Jeho hořkost vyprchala. Jako by se mu konečně otevřel, přestože nic neprozradil.